अपरं च । संधिमिच्छेत् समेनापि संदिग्धो विजयो युधि ।
न हि संशयितुं कुर्यादित्युवाच बृहस्पतिः ॥ १९ ॥
युद्धे विनाशो भवति कदाचिदुभयोरपि ।
सुन्दोपसुन्दावन्योन्यं समवीर्यौ हतौ न किं ॥ २० ॥

Fab. IX. राज्ञोवाच कथमेतत् । मन्त्री कथयति । पुरा दैत्यौ महोदारौ सुन्दोपसुन्दना-
6 मानौ महता कायक्लेशेन त्रैलोक्यराज्यकामनया चिराच्चन्द्रशेखरमाराधित-
वन्तौ । ततस्तयोर्भगवान् परितुष्टः सन् वरं वरयतमित्युवाच । अनन्तरं
तयोर्भीरुमययोः समादिष्टया सरस्वत्या तावन्यद्वक्तुकामावन्यदभिहितवन्तौ।
यद्यावयोर्भगवान् परितुष्टस्तदा स्वप्रियां पार्वतीं परमेश्वरो ददातु । अथ
10 भगवता क्रुद्धेन वरप्रदानस्यावश्यकतया विचारमूढ्योः पार्वती प्रदत्ता ।
ततस्तस्या रूपलावण्यलुब्धाभ्यां जगद्घातिभ्यां मनसोत्सुकाभ्यां पापतिमिरा-
भ्यां ममेत्यन्योन्यकलहाभ्यां प्रमाणपुरुषः कश्चित् पृच्छ्यतामिति मतौ कृतायां
स एव भर्ता वृद्धद्विजरूपी समागत्य तत्रोपस्थितः । अनन्तरमावाभ्यामियं
स्वबललब्धा कस्येयमावयोर्भवतीति ब्राह्मणमपृच्छतां । ब्राह्मणो ब्रूते ।

15 वर्णश्रेष्ठो द्विजः पूज्यः क्षत्रियो बलवान् अपि ।
धनधान्याधिको वैश्यः शूद्रस्तु द्विजसेवया ॥ २१ ॥

तद्युवाभ्यां क्षत्रधर्मोऽनुगन्तव्यः । युद्ध एव युवयोर्नियमः । इत्यभिहिते
सति साधूक्तमनेनेत्युक्तान्योन्यतुल्यवीर्यौ समकालेऽन्योन्यघातेन विनाश-
मुपगतौ । अतोऽहं ब्रवीमि संधिमिच्छेत् समेनापीत्यादि । राजाह । प्रागेव
20 किं नेदमुक्तं भवद्भिः । मन्त्री वदति । तदा किं मम वचनं पर्यवसानपर्यन्त-
मवगतं युष्माभिः । तदापि मम संमत्या नायं विग्रहारम्भः । यतः संधियगु-
णोऽयं हिरण्यगर्भो न विग्राह्यश्च ।